

'RONDOM ROEL IS HET altijd onrustig'

Venloenaar **Roel Geeraedts** (38) werkt sinds een jaar als Midden-Oosten-correspondent voor *RTL Nieuws*. Zijn eerste jaar was meteen heftig. Tijd om te wennen, kreeg hij niet door het uitbreken van de revoluties in de Arabische wereld.

door Ingrid Lemmens

Het is halverwege december als Geeraedts na een onrustig jaar van een welverdiende vakantie in Thailand geniet. Op dezelfde plek waar hij een jaar eerder zijn correspondentie voorbereide, kijkt hij nu terug op de Arabische lente.

Via een skype-verbinding in een Thais café vertelt hij over zijn werk in het Midden-Oosten. „Het was een waanzinnig heftig jaar. Toen ik op 16 januari in Israël arriveerde, zei RTL tegen me: ga maar eerst een huis zoeken, aarden op je nieuwe plek en dan verwachtten we rond maart of april je eerste bijdrage. Maar negen dagen later moest ik al voor tweehalve week naar Egypte. Mijn allereerste klus was meteen wereldnieuws. Ik zat eerste rang om verslag te doen. Dat was moeilijk, maar ook heel bijzonder. Ik weet nog dat ik die avond zat te monteren in de satellietwagens met mijn cameraman. We hadden de tv wel aanstaan, maar heel zachtjes op de achtergrond. We waren heel geconcentreerd aan het werk, toen opeens een telefoontje uit Hilversum kwam met de mededeling: 'Zet de televisie aan: president Mubarak is afgetreden.' Dat was echt bizar, we waren zo dichtbij en wisten het niet eens. Onmiddellijk zijn we de straat op gerend om live verslag te doen. Toen ik daar stond had ik het kippenvol zo hoog op mijn armen staan. Er zijn wel eens mensen die vertellen over het gevoel bij de val van de Berlijnse Muur. Daar was ik niet bij, ik was bij de val van Mubarak. Ik denk dat het net zo'n gevoel moet zijn geweest.“

Bij terugkomst in Jeruzalem heeft Geeraedts nog steeds geen huis en staat de volgende klus in Libië alweer op hem te wachten. Pas weken later krijgt hij de sleutel van zijn woning. Hij rijdt meteen naar Ikaa. „Daar heb ik snel een bank en een bed gekocht en die razendsnel in elkaar geschroefd. Een week later moest ik weer naar Libië. Nu bijna een jaar later is mijn huis nog steeds kaal en onpersoonlijk omdat ik nog steeds geen tijd heb gehad om het in te richten. Mijn woning in Amster-

dam is gelukkig verkocht. Toen ik ergens in Egypte klaarstond om verslag te doen, belde de makelaar. Dat was heel apart, ik zei tegen hem dat de tranen in de ogen sprongen. Niet van blijdschap, maar van het traangas dat werd rondgespoten.“

Geeraedts is in 1973 geboren in Venlo. Zijn jeugd brengt hij door in het 'stede van lol en plezier'. Op zijn achtste verhuist hij naar Haarlem en later naar Amsterdam. „Ik kom nog geregeld in Limburg om familie en vrienden te bezoeken. Mijn moeder woont nog altijd in de Venlose binnenstad, net als mijn vader. Ik zie mezelf echter niet terugkeren naar het zuiden.“ Als hij een paar woorden Venloos probeert

te spreken, gaat het stroefjes. „Maar goed dat dit interview niet in het Limburgs is“, grapt hij. „Ik spreek wel dialect, maar gebruik het zo weinig dat ik steeds minder Limburgse woorden ken. En die zachte g ben ik inmiddels ook wel kwijt.“

Geeraedts kiest na zijn middelbare school niet meteen voor een studie journalistiek. Hij maakt er eerst 'euntpotje van', zoals hij het zelf noemt. Pas na zijn diensttijd weet hij echt wat hij met zijn leven wil. „Ik heb zes maanden in Bosnië gezeten als militair en daar kwam ik met de journalistiek in aanraking. Iedere avond kwamen verslaggevers terug met de spannendste verhalen over hoe soldaten onder vuur

Bijschrift

Paspoort Roel Geeraedts

Roel Geeraedts (19 februari 1973, Venlo) studeerde journalistiek in Utrecht en bleef na zijn stage werken bij *RTL Nieuws*. Hij werkte op de buitenlandredactie en als redacteur in New York. Terug in

Nederland was hij politiek verslaggever en vanaf 2004 presentator van de late uitzending van *Editie NL*. Daarna gaat hij opnieuw aan de slag als politiek verslaggever en later als onderzoeksjournalist. In au-

gustus 2010, na de dood van Conny Mus, wordt hij Midden-Oosten-correspondent, voor een periode van vijf jaar. Vlak na zijn komst in januari 2011 begonnen de protesten in de Arabische wereld.

lagen. In werkelijkheid klopte daar helemaal niets van. 'Dat moet ik beter kunnen', dacht ik.' Terug uit Bosnië gaat hij journalistiek studeren in Utrecht. Dat blijkt de juiste keuze: hij kiest voor televisie en rondt zijn studie in drie jaar af. „Dat ik voor televisie koos, was niet zo vreemd. Mijn ouders zeiden vroeger al dat ik vierkante ogen had. Ik vind tv nog altijd een heel krachtig medium. Tv-journalisten maken verhalen, ze laten zien wat er gebeurt.“

Na zijn stage bij *RTL Nieuws* mag hij blijven. Hij werkt op de buitenlandredactie en als redacteur in New York bij correspondent Max Westerman. Terug in Nederland wordt hij politiek verslaggever en vanaf 2004 presteert hij de

late uitzending van *Editie NL*. „Dat was niet zo'n succes. Ik sta toch liever met mijn poten in het bluswater, of nu beter gezegd: in het zand, dan dat ik een programma presenter.“

Opnieuw gaat hij aan de slag als politiek verslaggever in Den Haag. Als hij werkt als onderzoeksjournalist, sterft in augustus 2010 plotseling Midden-Oosten-correspondent Conny Mus. Geeraedts besluit te solliciteren op de vrijgekomen functie. De Venloenaar ambieerde al eerder een correspondentie, maar is ook realistisch: „Conny was onze man in het Midden-Oosten. Je kon gewoon niet om hem heen. Een paar maanden voor zijn dood ben ik in Israël op vakantie geweest en heb ik een

paar dagen bij hem gelogeerd. Het was een leuke kerel en we spraken veel over werk. Conny was echt een bevlogen journalist die twintig jaar lang in deze gekke regio heeft gewerkt. Hij had zoveel ervaringen.“

besef echter wel dat het voor het thuisfront niet leuk is. „Ze weten dat mijn werk mijn passie is en dat ik geen gekke dingen doe, maar soms bel ik ze om ze even gerust te stellen. In Nederland doen vaak verhalen de ronde dat het hier heel gevaarlijk is. Weet je wat het voordeel van werken voor de televisie is? Elke avond zien ze me weer op de bus verschijnen. Weliswaar vaak in

een kogelvrij vest, maar ze kunnen zien dat het goed met me gaat.“ Toch heeft hij aardig wat angstige momenten gekend het afgelopen jaar. „In Tripoli begon opeens een rebel vanaf de live-posities te vuren. Vijf minuten voor de uitzending stond ik gebukt tegen Hilversum te vertellen dat alles goed was. Je weet dat het een onveilig gebied is, het klinkt misschien vreemd, maar het hoort erbij. Als je dat niet wilt, dan moet je niet naar Tripoli gaan.“ Echt doodsbang was Geeraedts in Egypte toen hij en zijn cameraman werden belaagd door aanhangers van Mubarak. „We wilden graag het verhaal van de gewone Egyptenaar maken. Niet alleen van de demonstranten op het Tahrirplein. Het begon heel vriendelijk, totdat pro-Mubarak-aanhangers ons opeens bedreigden. Ik was doodsbang. Het was in mijn eerste week, dus ik was nog niet zoveel gewend. Er werd letterlijk op ons gejaagd, maar eenmaal terug in het hotel kwamen ook verslaggevers van CNN en BBC met jarenlange ervaringen, wijjes rondom hun neus, terug. Twee dagen ben ik niet mijn hotel uitgekomen. Het was niet veilig genoeg en ik was enorm geschrokken. Daarna ben ik toch weer de straat opgegaan. Dat was heel moeilijk, maar ik kon niet de rest van mijn correspondentie vanuit een hotelkamer verslag blijven doen. Achteraf gezien viel het uiteindelijk allemaal wel mee. We zijn niet geslagen, maar het was wel doodge.“

Geeraedts woont alleen in Jeruzalem, zonder vriendin en kinderen. „Dat zou niet werken, want de helft van de tijd ben ik onderweg.“ Of de Venloenaar het net als Mus ook twintig jaar volhoudt, weet hij niet. „Geen idee, in het tempo van het afgelopen jaar houd ik dat denk ik niet vol. Mijn correspondentie is voor vijf jaar en daarna kijken we of we verlengen. Laat ik eerlijk zijn: het is een waanzinnige baan, maar ook een loodzware. Zeker het afgelopen jaar. Deze vakantie had ik ook echt even nodig, maar als er morgen groot nieuws is, dan pak ik meteen het vliegtuig en ga ik terug. Dat hoort er gewoon bij. Nieuws blijft nieuws. Dat valt niet te plannen.“

Dat nieuws niet te voorspellen valt, weet Geeraedts als geen ander. „Ik zeg wel eens dat ik niet met mijn neus in de boter ben gevallen, maar in de humus, een Arabisch gerecht op basis van kikkererwt. Ik heb extreem veel geleerd doordat ik zoveel heb kunnen doen. Je moet echt jezelf kunnen reddend. Je kunt geen mee zeggen. Je moet en zult gaan en live moeten. Mijn moeder zit altijd; rondom Roel is het altijd onrustig. Dat begon al in de tijd in Den Haag als verslaggever met de val van het kabinet en de moord op Pim Fortuyn. Het nieuws achtervolgt me gewoon een beetje, maar als nieuwsjournalist kom ik met dat helemaal niet zo slecht uit.“